

Nagycsütörtök – 2013. március 28. – C év

Karcsi a ceruzája végét rágva töprengett, mi mindent is írjon a fogalmazásba, amit az áldozatkészség témakörében kellett elkészítenie. „Ha egy égő házból gyereksírást hallanék, berohannék a lángokon keresztül, és kimenteném a kisbabát. Ha az áradó folyóban fuldokolna valaki, beugranék és partra vonszolnám. Ha veseátültetésre volna szüksége egy súlyos betegnek, én szívesen feláldoznám a fél vesémet!” stb. stb. Szebbnél szebb, hangzatosabbnál hangzatosabb dolgokat írt Karcsi, még a könnye is kicsordult, ahogy belegendolt, hogy milyen áldozatkész egy gyerek ő. Egyszer csak váratlanul benyitott a szobába az anyukája. „Kisfiam, vidd le légy szíves a szemetet a konténerbe! Nem hagyhatom ott a vacsorát.” Karcsi kipillantott az ablakon, s felháborodott hangon szólt vissza: „De anyu! Ebben a zuhogó esőben? Csak nem képzeled, hogy kiteszem a lábam az udvarra!”

Jézus nem csak a nyilvános működése kezdetén, a pusztában élt át súlyos sátáni kísértéseket, hanem valószínűleg korábban és később is emberi élete során. Ezek közül a legsúlyosabb talán az lehetett, amit az Olajfák Hegyén, a Getszemáni kertben kellett elszenvednie. Nyilván már a korábbi kísértéseiben is jelen volt a reá váró szenvedéstől való rettegés, hiszen hosszú ideje tisztában volt vele, mi lesz majd a küldetése. Azonban amikor valamilyen megpróbáltatás még megnyugtató messzeségben van az életünk folyamán, akkor talán könnyebben mondunk rá igent. Egy távoli szenvedést, sokára bekövetkező fájdalmat könnyebben felvállalunk ... Esetleg ott él a szívünkben valahol a remény is, hogy még megúszhatjuk valahogy. Amikor pedig már benne vagyunk valamilyen súlyos kínlódásban, ott hányódunk a bajok kellős közepén, akkor tudjuk, hogy nem szabadulhatunk. Ilyenkor megfeszítjük minden erőnket, s néha tényleg emberfeletti erővel küzdünk, képesek vagyunk olyan rendkívüli helytállásra is, amit magunk sem gondoltunk volna önmagunkról. Azonban a szenvedés vagy halál előtti utolsó napok, órák – az más! Főleg ha tudjuk, hogy akár meg is szabadulhatunk, ha úgy akarjuk...! Nos igen, ekkor a legnehezebb, ez a legszörnyűbb lelki harc ideje! Többször láttam olyan filmet vagy olvastam olyan regényt, novellát, amely bemutatja, illetve leírja egy halálra ítélt ember utolsó éjszakáját. Mindig szörnyű volt beleképzelnem magam az illető helyzetébe, szinte nem is mertem végiggondolni, vajon én mit tennék akkor, mit éreznék, hogyan élném meg azt a biztos tudatot, hogy néhány óra múlva meghalok. Méghozzá azt is tudva, hogy hogyan! Jézusnak ezt kellett átszenvednie a Getszemáni kertben. Erre a szörnyű, valóban vérverejtékes kínlódásra emlékezünk a mai estén, éjszakán. A kísértésre, amely újra és újra rátör, hogy utasítsa el a szenvedés kelyhét. Amit azonban újra és újra legyőz, amikor vergődő imádságában így szól az Atyához: „De ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd!” Súlyos lehetett ez a kísértés, főleg ha társult hozzá az a meggyőződés is, hogy Ő teljesen ártatlan: semmivel sem érdemelte ki a sorsot, ami Reá vár. Akik miatt pedig végigszenvedni készül a kereszthalál összes gyötrelmét, nem kiváló, érte sokat tevő, Őt hűségesen és odaadóan szerető emberek, hanem bűnösök, hűtlenek, árulók és tagadók. Jézusnak nem lehetett könnyű igent mondani ebben a helyzetben a megváltó kereszthalálra, az én megváltásomra, a te megváltásodra – de megtette. Örök, mindvégig kitartó szeretetből.

Vajon mi is képesek vagyunk kitartani a fájdalmat is követelő szeretetben? Akkor is, ha megmenekülhetnénk tőle? Igent mondunk-e akkor is, ha a szenvedés már a közvetlen közelünkben van, vagy csak „távolból”, hangzatos szavakban hősködünk, hogy majd mennyi mindent megteszünk azokért, akiket szeretünk? És főleg: áldozatot tudunk-e hozni azokért is, akik egyáltalán nem érdemlik meg? Akik nem hogy kiérdemelnék vagy legalább viszonznák, de még inkább megcsúfolják, megalázó módon kihasználják a kínlódásainkat? Mert ha ezt

meg tudjuk tenni a bennünket is megerősítő Atya segítségével, akkor lépünk a Getszemáni kertben vérrel verejtékező Jézus nyomába. Akkor értjük majd meg a mai evangélium gyönyörű mondatának mélységét: „Szerette övéit, akik a világban voltak, mindvégig szerette őket.”